

ARANYVEDER

ERDŐS RENÉE

Az aranyveder.

Én elhagytam pogány, szép isteneimet,
S az ujjongó dalú, vad Dionysiákat.
Füzéres oltárom utolsó disze sápadt,
S az utolsó dalon már könnycsepp reszketett.

Keserű lett a csók — s a józan hajnalok
Fehér lehellete megérintette ajkam;
A mámor elhagyott és én magam maradtam
S körülöttem lassan elhaltak a dalok.

S elhalt a nagy álmok nászosztó ünnepe —
A sikongó sipok, a buján zengő lantok...
Egy forgás volt csupán — egy pillanatig tartott!
Hogy bűnnek vállaljam: Uram, akard-e?

Az elhagyott oltárt, melyen megáldozott
Az én vágyam, Uram, kell-e hogy megtagadjam?
S az üres serleget, melyet elhajítottam,
S mely egykor a csodák borával itatott?

Mert Tehozzád jövök: el kell felejtennem
Mind, mind az utakat, melyek ide vezettek?
És meg kell átkoznom a vágyat és szerelmet
Érted, ó örök Vágy és örök Szerelem?...

11.

De én nem tudok úgy gondolni rá,
Mint bűnre, amely megmérgezte lelkem.
Az élet forró, táncos dalait
Én miként zsoltárt énekeltem.

Isten volt lelkemben a szerelem,
S az öröm: oltár, melyet megimádtam.
S az élet egy nagy zengő csodakert,
Melyben ámuló szemmel jártam.

Ó Uram, nem voltam én soha rossz!
Ne akard, hogy megátkozzam a percet,
Mely gazdaggá tett, mikor átölelt —
Ne akard, hogy a csókért vezekeljek!

Vállamon egy arany-veder, Uram,
Multak illatos olajával telve...
Első ajándék, mit neked hozok,
Ime: teljék örömed benne...

Félek...

Ó Uram, félek —

A lelke még a jó és rossz között

Egy szűk ösvényt keres...

Ó Uram, félek:

Nem vagyok irgalmadra érdemes.

Ó Uram, félek —

Nem látom a bűnt, noha keresem,

Hogy megküzdjek vele.

Ó Uram, félek:

Az ő fényével van szemem tele.

Ó Uram, félek —
Elűzesz engem hajlékod elől
A pusztaságba ki...
Ó Uram, félek:
Futásomban megállít valaki...

Ne értem, Uram...

Ne értem, Uram, ó ne értem —
Tudom, hogy rá méltatlan lettem —
De magadért, de magadért
Mentsd meg a lelkem!

Amért Te vagy a Mindentlátó,
S mert az én pillantásom véges —
Amért Te vagy a jó, a szent,
És én a vétkes.

Amért Te engem megragadhatsz,
S vethetsz, ahova tartja kényed —
Amért én tefeléd nyulok,
És el nem érlek...

Amért Te lelkemből kitepted
Az ujjongó, nagy dalok szárnyát,
S elültetted belé a könny sötét virágát...

Azért hogy megmutasd hatalmad,
Hogy diadalmat ülj felettem —
Ne érettem, ó magadért
Mentsd meg a lelkem...

Én tovább vándorolni nem fogok.

Úgy kellene sirnom és nem tudok.
Bennem valami régi fájdalom van.
Szótlán, konok, évezredes titok —
Jött hozzám gyakran és nem tudtam honnan.
Szótlán, konok, évezredes titok...

Úgy érzem, Uram, én kísértelek
Az úton, amely vitt a Golgothára.
Azért éltem e fáradt életet,
Azért voltam oly mondhatatlan árva!
Úgy érzem, Uram, én kísértelek...

Én láttam a Te töviskoronád,
S haragos fényét a vörös köpenynek —
Miért hogy nem gondoltam soha rád,
Mikor csúfoltak, üttek, megköveztek?
Miért hogy nem gondoltam soha rád!...

Engemet a Te emléked kísért,
Megkínzott, véres árnyad a kereszten —
És én elégtem földi dalokért,
És én idelenn a gyönyört kerestem!
S engemet a Te emléked kísért...

Ó most már tudom, mért nem lehetett
Örülnöm úgy, ahogy örültek mások!
Honnan jöttek a nagy rémületek,
A messzi, messzi, idegen sírások —
És hogy örülnöm mért nem lehetett...

Ó most már tudom, mért kellett nekem
Mindég idegen utakat keresnem!
Járnom halálos, bús ösvényeken,
Mindig fölállnom, mindig összeesnem!
Ó most már tudom, mért kellett nekem.

Ime levált lelkemről a titok —
Te hívtál engem s én rohanva jöttem.
Ütések értek, gonoszok, vakok,
A rohanóknak sorsa van mögöttem.
Ime levált lelkemről a titok...

Minden homályos vágyam felragyog,
S szikrákat hint az éjszakába széjjel —
Én tovább vándorolni nem fogok —
Ebből a néma szent sirásból érzem:
Hogy tovább vándorolni nem fogok...

Zsoltár.

Magamat, ime zálogul hozom,
A sivár életért, amelyet éltem,
Nélküled Uram és irgalmad nélkül
Nagy lelki szegénységben.

Ifjan, erőben, a nyár küszöbén —
Nyomor, betegség nem törte meg vállam.
Nem jövök, mint az élet kivetettje,
Tépett koldus-ruhában.

Az élet még virágos asztalát
Felém kínálja hívón, mosolyogva —
Uram, ehetném, mint a többiek,
Ha bennem éhség volna.

De hozott engem egy nagy szomjuság.
Szenvedni vágyom a Te szenvedésed!
Szeretném, hogyha megáldana engem
A Te kiontott véred!

A Te borodra sóvárgom, Uram
S mit áldott kezed széttört: a kenyérre.
S vágyódom a Te nagy szeretetednek
Rámhulló melegére...

Magamat, ime zálogul hozom,
A sívár életért, amelyet éltem
Nélküled Uram és irgalmad nélkül
Nagy lelki szegénységben...

Az én ajkam...

Az én ajkam a földi csók izét,
Te tudod, Uram, elfeledte rég.
S a régi szókat, mikben tűz és méreg,
Kábító láz és kívánatos vétek —
S a régi mosolyt, mely rajta lakott,
S a régi gőgöt, mellyel kacagott.

S Te tudod, Uram, nincs többé nekem
Zsarnok álmaktól forró éjjelem,
S ébredésemnek nincs panasza, könnye —
A vágy biboros kelyhe összetörve
A lelke mélyén romokba' hever —
Hogy semmim sincs — csak az arany-veder...

A holtak.

Ilyenkor légy velem, mikor jönnek az árnyak
S hidegen, nesztelen a homlokomra szállnak.
Mikor felém régen elhamvadt karok nyúlnak,
Ha hozzám idegen, nyomasztó szók tolulnak,
Mikor a sírok nyílnak, mikor zúgnak a vádak,
Mikor engem a multnak bús árnyai kívánnak,
Mikor az irtózáttól lehunyom a szemem:
Ilyenkor légy velem!

Nem voltam ott, mikor apámat eltemették!
A halottas kocsit idegenek követték.
A testvérem sírját én soha meg nem néztem.
Én kerültem a gyászt és a haláltól féltem —

S most gyásznak és halálnak minden hidege rajtam,
Jön a sirok fuvalma és meglegyinti ajkam —
Az el nem sírt könnycseppek itt égnek lelkemen...
Ilyenkor légy velem!

Ilyenkor légy velem! Nem tudom magam védni —
Nem tudok én velük emelt fővel beszélni.
Ó árva szellemek, kiknek gyászát megloptam,
S az öröm oltárán dalolva föláldoztam!
Most mind követelőznek, fenyegetnek, kísértnek,
Égy könnycseppért cserébe, ezer könnycseppet kérnek—
Árnyajkuk megvonaglik némán, beszédesen —
Ilyenkor légy velem!

Ilyenkor légy velem s engedd, hogy Hozzád bujjak!
Megbocsátó szived melegéhez simuljak!
Palástod szárnyában, hogy arcom eltakarjam—
Érezzem, ó Uram, a Te oltalmad rajtam!
Hogy szemem megnyitottad: ó szörnyű, amit látok!
A siratatlan holtak ajkán a néma átok.
Lesz-e szó, mellyel őket majd megengesztelem?
Ó Uram! légy velem...

Uram...

Uram, Te engem megajándékoztál...
Sodort az élet nagy táncos mámorban
És amit adtál, mind eltékoztam.

A Te dicsőségedre sohse zengett
Dal a szívemben. Ó, pedig Te adtad
A dalt, az ifjúságot a szerelmet.

Te adtad a rózsákat a hajamba,
És szemembe az élet meleg fényét
S mézes italt töltöttél poharamba.

Uralkodásra vágytam és babérra.
Ó tombolt bennem az akarat láza.
S kész voltam vészre, harcra, rombolásra.

S Te mindent adtál, Te mindent engedtéél.
Rablómadárként fészket fosztogattam,
És Te utamba hálót nem vetettél.

Engedted, Uram, hogy megrészegüljek,
S kezemből a serleget ki nem verted.
Engedted, hogy daloljak és örüljek.

Uram, úgy elhalmoztál jóságoddal!
Utoljára a nagy könnyeket adtad
S megismertettél a virrasztásokkal!

Utoljára a látásokat adtad,
És lelkem kapúit messze kitártad
És fáklyát gyújtottál hogy belelássak.

Utoljára a félelmeket adtad,
S az elkárhozás rémét odaküldted
Ágyam fejéhez, hogy vele virrasszak.

S ő sápadt arcát arcomra fektette —
És nem volt hely, ahova meneküljek.
Utoljára a bűnbánatot küldted...

Hosszú az út...

Ó, mily hosszú az út Tehozzád!
S én azt hittem: elértelek már,
Hogy régen a lelkemben vagy már,
Hogy bennem ragyog a Te képed...

Nem jöttem a világ urához
Jöttem a nazareti ácshoz,
Jöttem a békén szenvedőhöz,
Hogy példáján vigaszt tanuljak.

S mily harcot kell megvívnom érted!
Hogy kell tépnem a ruhát rólad,
Hogy igazi alakod lássam,
Ó istenember, istenember!

Homlokod, mely tövistől vérzett,
Most drágaköves koronát hord —
Ó ennyi fénytől, ennyi fénytől
Csoda-e hogyha elkáprázom . . .

Csoda-e ha nem ismerek rád?
Mi találkoztunk egyszer, régen,
Az Idők kezdetén — de akkor
Te sítottál, Nazareti Jézus . . .

Áldd meg őket...

Azokat, akik engem bántnak:
Uram, csak áldd meg, áldd meg, áldd meg!

Ők voltak az ostor, mely kergetett,
A hullám, amely elibéd vetett.

A forgószél, amely elragadott,
Az eső, amely arcomba csapott.

Ők voltak a tükör, melyben magamat láttam,
Magamat miattuk utáltam.

Ők voltak a kövek, melyekben megbotlottam,
Amikor futottam, futottam...

Ők voltak az éj, melyben eltévedtem,
Amikor az utat kerestem.

Rajtuk keresztül, bűneiken által,
Hála Uram, hogy végre rád találtam!

S amért ők engem üldözőbe vettek,
Amért ők engem idáig kergettek,

Vádat, gyanút, boszút ellenem szóttek :
A vakságukért, Uram, áldd meg őket!

Sohasem voltam türelmes.

Én sohasem voltam türelmes.
Az élet hívó szavára nem vártam.
Elébe mentem. Érette gázoltam
Éjben és sárban.

En mértékletes sohse voltam.
Ünnepekét tobzódva ültem ;
És ha mit keserülnöm kellett,
Százszorosan megkeserültem.

Én sohsem voltam takarékos.
Egy üveggyöngyöt kincsért vettem.
S az életvigalom egy perceért
Egy étellel fizettem.

Az angyal.

Félek, hogy nem tudok jó lenni.
A múlt rossz angyala még megjelen;
Lángot, tüzet hoz vörös szárnyain,
Reám kacag, incselkedik velem —
Félek, hogy nem tudok jó lenni...

Az új angyalom fehér, szótlan,
Egy forró sóhajtól is megre meg.
Nem tud harcolni, csak könnyezni tud,
S csodálkozó n néz rám, ha szenvedek.
Az új angyalom fehér, szótlan...

A régi a dalokat hozza —
Részegítő piros ajkán a láz —
Az új csak térdel és imádkozik,
Ez csupa zsoltár és csupa fohász —
S a régi a dalokat hozza...

Félek, hogy nem tudok jó lenni,
Lángok röpködnek a fejem körül —
Vihar lesz és az én új angyalom
Hófehér szárnyain elmenekül —
Félek, hogy nem tudok jó lenni...

Osök koszorúja.

Ősök koszorúja magasan lengett
Fejem fölött a napsugaras légben...
Beh szép dalt tudtál, Sába királynője!
Beh nagy vihar szólt hárfád énekében,
Dávid király ..

.....

Én, a vigalmas dalok keresője,
Mentem a fény után, hol csókok csengtek...
A palotába, hol a szerelemnek
Nászát ülék a boldog emberpárok.
És visszatértem azon az ösvényen,
Melyen az elhagyottak, árvák járnak;
S megdicsőített engem a szegénység
És fehérré tett engemet a bánat.

S az úton szembe jött velem az Ember
És kérdezé: Honnan jöttél, leányom?
És látta fejem tépett koszorúját,
S elsírt könnyek nyomát a szempillámon.
Ó, nagy Babylon — szóltam — ott dalolnak,
Nászt ülnek ott és forognak a táncban;
Onnan jövök. «Te hamar elfáradtál —
Szólt ő. — Jaj léssen a vigalmasoknak,
Akik, mint te: fél lélekkel örülnek,
Akik, mint te: megszédülnek a táncban,
Akik, mint te: dallván sírva fakadnak!
Bizony mondom az én örökségemnek
Súlyja van rajtatok, kábult szegények!»

Fölnéztem rá. A szeme ismerős volt
S a homlokán titokzatosan égett
Egy jel, amelyet álmaimban láttam.
Csak álmaimban régen, nagyon régen...
Szólni akartam, de eltűnt előlem.
S én ott maradtam, az útszélen ülve
Fölöttem messze, piros lángok gyúltak:
Örömtüzei a dalos városnak,
Nászfáklyái az ittas Babylonnak.
S hallottam hangokat, mik visszahívtak,

Hallottam szókat, mik megkönyékeztek
S ekkor megrémültem és futni kezdtem —
Ó soha többet, soha vissza többet!
És futottam, míg el nem ért a Hajnal!

Ez volt az út, a diadalnak útja!
Mögöttem a mult lángtengere égett!
Ez volt a hálaének:

Ó Ember, a Te örökséged áldott
És százszor áldott, aki rá fölérez —
És én érette hálából, cserébe,
Hozom neked apáim örökségét,
Hogy véle a Te nevedet dicsérjem!...

.....,

Ősök koszorúja magasan lengett
Fejem fölött a napsugaras légben,
Beh szép dalt tudtál, Sába királynője,
Beh nagy vihar szólt hárfád énekében
Dávid király...

Apám.

Az én apám, a komor Patriarcha,
A jósszemű, borus tekintetű,
Az én utamat jó előre látta.

Mert sohsem tiszteltem a szombatot:
Azt mondta: «Elevenen el kell égned
S korán meglátnod a nyugvó napot!»

Igaza volt. Elevenen elégtem
Mielőtt még a nap lenyugodott.
De Krisztusról nem szólt — s Ő itt van vélem...

Amikor látom.

Az én sirásom hozza ide Krisztust.
Mikor kívánom
Derűben, fényben: én sohase látom.

Eljön ha hívja a szomorúságom,
S egy régi bánat —
Jön amikor a lelkem nagyon fáradt.

Reggel ha kelek frissen, mosolyogva:
Sohsem jön akkor.
Csak tikkadt, bágyadt, bús alkonyatokkor...

Mikor a fejem simogató kéznek
Melegét várja,
Amikor tudom, hogy hiába várja...

Mikor sok gazdag, üdvösséges szókat
Tudna az ajkam...
Mikor emlékek tűzözöne rajtam.

Akkor jön Krisztus, amikor a lelkem
Csordultig vággyal,
Hogy legyen akinek odakináljam...

Gyónás.

Nem vagyok szüntelen kegyes...
Krisztus az Ő sápadt kezét
Gyakran leveszi homlokomról,
Mert nem vagyok rá érdemes.

Van sok kegyetlen, rossz napom
Amikor Tőle elmegyek.
Mikor vivódva, sírva, küzdve
Ézerszer is megtagadom.

A nagy romok közt odafenn
Egy fényes tavaszi napon,
Egy pogány oltárra találtam...
És ime ez történt velem:

Vágyódva hajoltam fölé.
Dyonisos menete volt.
Rohantak a bomlott maenádok
S én halkán szóltam: Evoé!

S mintha a táncosok közül
Egy fölemelte volna rám
Thyrsusát, hogy vele megüssön —
Csend és napfény köröskörül.

Én lehajtottam a fejem
Egész testemben remegőn,
És végig csapott rajtam forrón
A pogány régi szerelem.

Szédülten, mint ki bort ivott
Mentem tovább. A nap sütött,
És a fehér kövek nevettek,
És sok bogárka csillogott.

Lehet, hogy én elkárhozom
S a mennyországba nem jutok.
Ó minden vétkem, minden vétkem
Kivirúl e nagy tavaszon.

A régi Róma lelke ez,
Mely így a lelkemhez suhan.
A régi Róma tavaszából
Egy sugár engemet keres.

S bennem, hogy égnék a dalok...
Pedig jön a husvét, a gyász —
És jön Ő a sötét kereszttel —
Ó milyen nyomorult vagyok!

Apokalipszis.

Ezen a napon — én tudom —
Odakünn zord, nagy szelek szállnak —
Ezen a napon engemet
Nagy szörnyű ítéletre várnak.

Ezen a napon — én tudom —
Mind megszámlálják az én vétkem.
Ó, tűzvörös betűkkel áll
Nevem az Itélet könyvében.

Hajhó, jön a nagy Szörnyeteg,
S ültet a fekete szekérre!
Ó hogy villog a homloka —
Ó hogy lobog tüzes sörénye!

Megyünk vágatva, rohanunk,
Föl és alá, zúgva, loholva,
Ó ki tudja hova jutunk?
Az égbe-é vagy a pokolba?

Fut vélem a nagy szörnyeteg —
S én fönna a fekete szekéren
Ülök és vitetem magam
Dalosan, betegen, fehérén...

A szó.

Ó beh nehéz megtalálni a szót,
Isten, beh nehéz!
Elfogy az öröm, elfogy az élet,
Kihül a tüzes szenvedés —
És mi legelső vallomásunk
Még nem tettük meg néked...

Ó be csudás türelem a tiéd,
Isten beh csudás!
Mégvárod amíg lenyugszik a nap
S nem látszik arcunkon a pirulás,
Akkor halkán kopogtatsz a szívünkön
És elkéred a szót...

Krisztus a jel...

Krisztus a jel, Krisztus az izenet,
De Te ott állsz a csillagok felett
Láthatlan lényed titkaiba fődve
S maradsz rejtély, öröktől mindörökre.

Krisztus a hirnök, Krisztus az Ige,
Bűneink miatt küldted őt ide.
Általa szóltál bús emberi hangon,
Fiad volt s túrted, hogy értünk meghaljon.

Krisztus a fáklya, ó, Krisztus a fény,
De Te állsz fény, sötétség tetején!
Te állsz fölötte bűnnek, megváltásnak,
Elküldetésnek és visszahívásnak.

Krisztus minket szívébe fogadott,
Mennyet ígért, bocsánatot adott,
És házat épített a Te nevedbe',
De hol lakol Te? Ó, de hol lakol Te?

Krisztus volt az ígélet, aki jött,
S az ígélet szívébe költözött,
Azóta forróbbak bennünk a vágyak,
Ó, de az Idők teljessége Nálad.

Hiába minden! Mi imádkozunk;
De Hozzád közelebb sosem jutunk.
S ha bűneink majd ismét égig érnek:
Újból jön egy jel; újból egy ígélet...

Ne fájjon az élet.

Én Uram, fájjanak nekem
Mind a nagy emberi fájdalmak —
A kínban eltorzult ajkak
Vonaglását érezzem lelkemen.
Fájjon az ostor, amely megsuhog
Sápadt rabok fején —
Fájjon minden halott remény,
Fájjon minden vérző titok.
Mit ember valaha átélt, szenvedett,
Érezzem mind a szenvedéseket —
De ne fájjon nekem az élet —
A rózsásmosolyú, ragyogó, gazdag —
Ő ne kérjek soha magamnak
Abból, mint önkényt nem kínál —
Fájjon a lázbetegek álma,

A vajudók nagy éjszakája,
A holtak sárga, merev arca
És dermesztő nyugalma fájjon,
És minden némán kihullt könnycsepp
A lelkemhez utat találjon,
De ne fájjon soha az élet —
Ne fájjon a más víg nevetése,
Ne fájjon a más víg ölelése.
A csók a más ajkán ne fájjon —
A más poharában a mámor —
Uram csak azt ne, ó, csak ezt az egyet!
E kolduskínt, e legkeservesebbet...
Én nagylelkű, én hős voltam, látod!
Otthagytam önként mosolygó teljében
E kincses kacagó világot.
Mint ahogy kimegy a tékozló gazdag
Palotájából, hol tovább vigadnak —
Uram, nem akarhatod, nem szabad,
Hogy miként koldus sompolyogjak vissza
S megálljak lopva az ablak alatt
S érezzem irigyen, hogy más a borom issza,
S halljam, hogy mások járják a táncot —
S magam künn éhezzen és dideregjen
És sóvárogjak — ó Uram, Uram! —
Te nem engedheted meg...

Viharok fejedelme.

Megnehezültek felhőid felettem
Ó viharok Fejedelme!
Villámaid lehulltak a fejemre
És amit göggel s ragyogva viseltem
Koronám lehullott a földre.

Álltam, palástom biboros tűzében
Ó koldusok Fejedelme!
Csók és virág hullott ölembe
Víg volt a dalom, édes volt a vétkem
De most te kifosztottál engem.

Ó te az én alázatomban vágyol
Alázottak Fejedelme!
S hogy méltó legyek a nagy Kegyelemre
Innom kell a bélpoklosok borából
S az én ajkam tiszta és kényes.

Ó vigy ki az alázat mocsarából!
Bár tüzed tépett, viharod vert:
Szeretem magamban az embert.
S ki ittam a Teremtés sugarából,
Nem maradhatok itt örökre.

Hogy tovább mehessek, meg kellett állnom
Ó elesettek Fejedelme!
De most tedd föl a koronám fejemre
És add vissza tépett bibor palástom!
Folytatni akarom az utat...

Esti dal.

Mi száll az alvó rétek fölött
Puhán, fehérén mint a köd?
Remegőn, suhogón, halkán, lágyan?
A nagy őszi éjek álma ez —
Amint jó, amint száll, amint ellebeg,
A nagy őszi éjek vágya ez,
A nyár után...

Mi száll át alvó szívem fölött,
Halkán, szeliden mint a köd?
Hófehér szárnyon, suhogva, lengve?
A régi titkok árnya ez,
Amint jó, amint száll, amint ellebeg,
A régi titkok vágya ez,
A szó után...

Templomban.

Két tenyér között, mely összesimul
Lágyan, melegen, imádságosan,
Ki tudja mi van?
Mennyi titok, mennyi titok,
Búvik meg hangtalanul
Finom, puha hajlésaiban?

Két lecsukott szempilla mögött
Ki tudja mi lángol, ki tudja mi ég?
Ki tudja mi rég
Látott csodák, varázslatok,
Ki tudja miféle dalok
Emléke ragyog...

S a halkán elsűgött szóban
Ki tudja mily hangos jajszó van?
S mit jelent a térdreborulás
Egy oltár előtt, melyen gyertyák nem égnek,
S ahol a csöndben, az árnyban
Violák nyílnak — fehérek...

Életem.

Ó az én életem!...

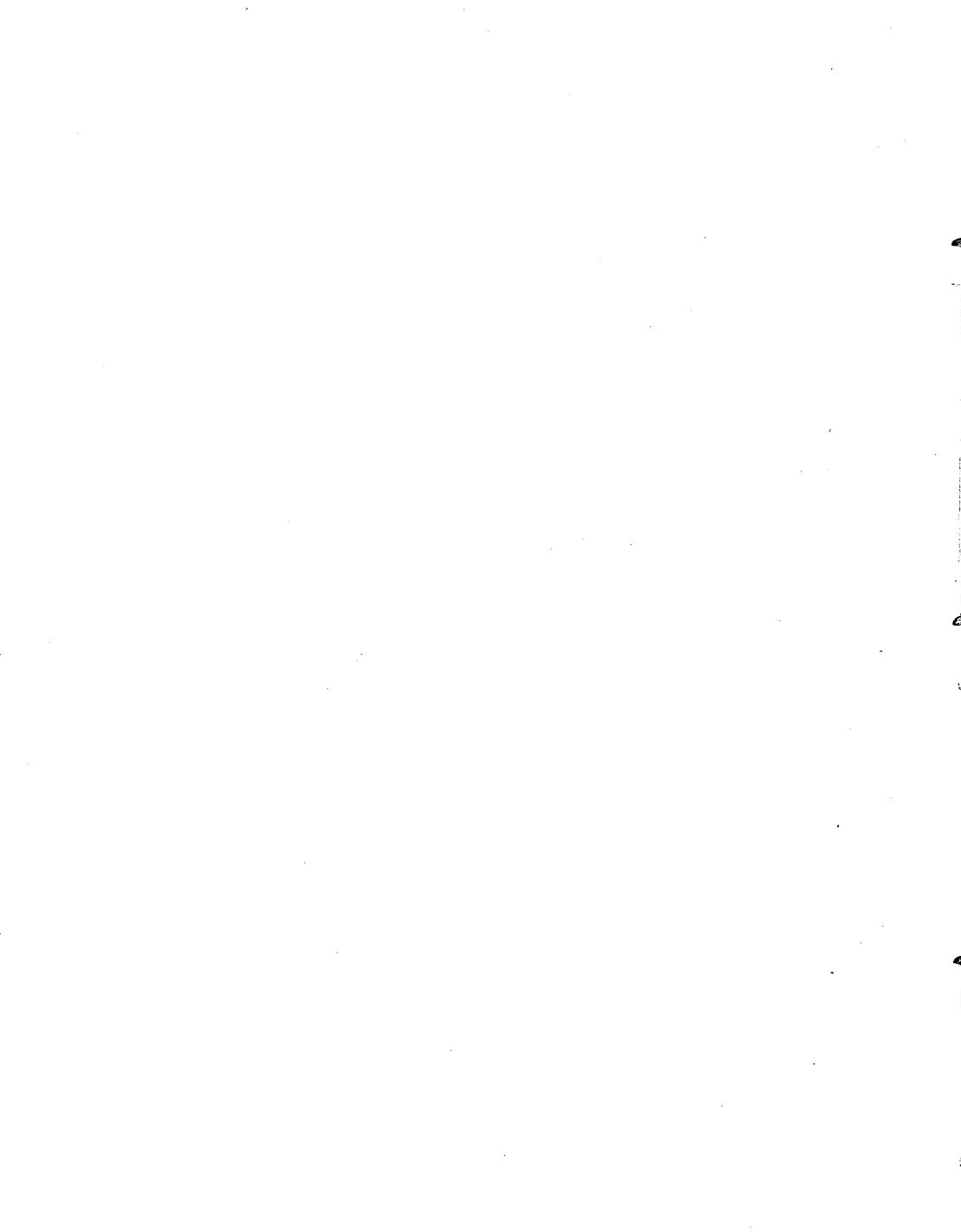
Isten egy kertet bevetett,
Virágokkal beültetett.
Sugárral, harmattal megáldott,
Rábocsátott illatot, álmot,
Megtöltötte dallal és fényvel,
Szerelemmel és üdvösséggel.

És mikor minden virult, érett,
S tobzódott a kerten az élet:
Isten, aki előre lát
Minden titkot, minden csodát,

S a nagy virulás sorját tudja
S hol nő a gaz és hol a dudva:
Egy csillogó tavasznapon
A kertet hirtelen becsukta.

Ó az én életem!...

A GETSEMÁNEH KERTBEN.

A Getsemáneh kertben.

Ó, mennyi virág nyílt ki a Getsemáneh kertben
Estétől hajnalig, estétől hajnalig —
Te láttad, ó Uram, hajdan virágszedő
És csókarató kedvem.

Én hallgatagon jártam a harmatozó éjben,
Estétől-hajnalig, estétől-hajnalig,
Nagy liliumok között — Te láttad, ó Uram :
Egyet is le nem téptem.

Nem aludtak a lepkék, nem aludtak a méhek —
Estétől-hajnalig, estétől-hajnalig
A liliumok között — bocsáss meg, ó Uram —
Zengett, dalolt az élet...

Mert Te reád gondoltam, hús maradt szemem, ajkam,
Estétől-hajnalig, estétől-hajnalig.
S napkeltekor Uram, Te bús szerelmedért
Majdhogy szomjan nem haltam!

Ezért ölelj magadhoz, ezért Te áldj meg engem!
Estétől-hajnalig, estétől-hajnalig
Megtanultam a bőjt jéghideg gyönyörét
A Getsemáneh kertben...

Mindent csak sejtek.

Mindent csak sejtek...
Semmit sem tudok, semmit sem látok,
Semmit sem érzek.
És lassan, lassan mindent felejték,
Ami harc és könny, keserv és átok —
Ó, de a sejtéstől félek.

Mindent eldobtam,
Ami a multból megmaradt kincsem.
S most pusztán állok,
S büszkén hogy magam így kiraboltam,
Beh jó érezni, hogy semmim sincsen,
Csupán az, amire várok...

Amit csak sejtek...
Nagy piros ködben, valahol távol —
Nem tudom merre...
Neve lelkemben nem született meg
De néha fölzúg és fölvilágol
És ráborul a szívemre.

Ilyenkor félek.
Szemem lehunyom s kinyújtott karral,
Reszkető kézzel
Mintha indulnék — s mintha vinnének,
S mintha hivnának hangtalan dallal
S messziről szólnának értem.

S amint így állok
Csukott szemekkel, kereső kézzel,
Mintha előttem
Suhanó, szálló csillagvilágok
Keringenének — Ujjam hegyével
Tüzelő szárnyukat érzem.

S mintha rajtok túl,
Valaki állna mint én, fehérén

És csukott szemmel
S kinyújtott, forró, remegő kézzel
Bolygó világok tüzes táncán át
Mesziről keresne engem...

Jézus szólott.

Jézus szólott: Te, kinek rémed
A testi halál: ne félj, én élek!
És élnek velem együtt mindazok,
Kiket az én atyám nekem adott:
Az én kedveseim, a vértanúk, a szentek,
Kik elhozták életüket nekem,
Mint egy nagyon teli kelyhet,
Mint egy nagyon tüzes virágot...

Te, aki úgy félsz a sötétből,
Ne félj, én látok!
És látlak téged, aki átölelsz
Szerelmes epedéssel ezerszer,
És aztán megtagadsz ezerszer.

Én látom a vágyad, látom a küzködésed,
Te vakon az üdvöt nem akarod —
A Titok arcát föltakarod
Dermedt kezekkel százszor, százszor,
És visszahullsz, mint fénybogár az árnyba,
És megint fölragyogsz,
És látom, mikor összeszorul öklöd,
Mikor ellankad a karod,
És mert az én szerelmem akarod:
Én vigyázok rád és nem engedem,
Hogy neked a vágy fájjon —
Virág, tüzes virág,
Hogy elsorvadj a keresztfámon —
Kehely, teli kehely,
Hogy a föld igya be borod...
Várj még egypár alkonyatot,
Várj még egynéhány fáradt percet!
Én jövök és mindent elveszek:
Áldozatot, bőjtöt, szerelmet,
Téged — s az Arany-vedret...

Notte mystica.

Minden biborszínű rózsát letépek,
Virágosan megyek a lakomára!
Ó jegyesem, én jegyesem,
Eljössz-e valahára?

Hogy mécszem lángja fényesen lobogjon:
Nárdust öntök a sístergő kanócra —
Ó jegyesem, én jegyesem
Beh messze még az óra!

Várom reád és a ciprusok ormát
Nézem: borul-e? Égnek-e a tornyok?
Ó jegyesem, én jegyesem
Ez alkonyat beh boldog!

S beh boldog az éj, melyen el kell jönnöd!
Látom, idegen, nagy csillagok kelnek —
Ó jegyesem, én jegyesem,
Valahol énekelnek!

Én lehajtom a fejemet és várok...
A régi éj ez a csodákkal áldott —
Ó jegyesem, én jegyesem
Mikor az Angyal szállott...

Mikor pompázó hajadoni díszben,
A Szűz a nagy, szikrázó éjbe nézett —
Ó jegyesem, én jegyesem
És remegett és égett.

Az éj, amelyen csak az egy van ébren
Ki választatott, hogy nagy álmok verjék —
Ó jegyesem, én jegyesem
Hogy az Ige beteljék...

Sirályok.

Én felém gondolatok szállnak
Mint fehér sirályok csoportja,
S leszállnak halkan, suhogón,
Halovány homlokomra.

Magukkal hozzák a tengernek
Sós illatát, a kagylók álmát,
A végtelen titokzatos,
Százszínű szivárványát.

Magukkal hozzák a felhőket,
Magukkal hozzák a villámot,
S a harmatot, amit az ég
Szárnyaikra bocsátott.

O fehér sirályok csoportja!
Madarai víznek és légnak —
Sejtelmes ígéretei
A szűz Végtelenségnek:

Az én lelkem egy pihenő tó,
És ime elibétek tárom,
Szent vándorok, hogy ússzatok
A halovány hullámon!

Rajtatok az Isten kegyelme.
Ti onnan jöttök, hol a fénynek
Bölcsője ring és dala zeng
A vágyó Mindenségnek...

Gondolatok, fehér sirályok,
Én magam nem vagyok, csak lélek
És halkán dalolom magam
Felétek...

Vigilia.

Álmomban jött a nagy pusztai ember,
A zordszavú apostol — égett
Erős nyakán a tűzvörös vonal,
Mit megérintett egy királyleány
Csókszomjas ajkaival.

Szólott: «Maholnap jön a te napod,
Nagy álomlátó, Istenkereső!
Akkor lehull lelkedről mind a kő,
Amelyet rárakott az élet;
Ó bizony tűzzel keresztel meg téged
A te jegyessed — mert égve tapostad
A vágyak útját s tűz volt a dalod,
Melyben lelkednek elhamvadt fele —

Imádkozz és virrassz, bójtöt tarts s várj nyugton
S vigyázz, hogy mécsed ki ne aludjon!»
Szólottam halkán: Én a másnapot várom,
Mikor kinyílnak a titokvirágok...
Misztériumát a testetlen násznak,
Hűvös üdvét az első ölelésnek...
És félek.

A csoda.

Uram, én láttam a csodát!
Fehéren jött s aztán föllángolt
Pirosan-kéken
A vér- s a mennyország színében.

Uram, éreztem a csodát!
Körülölelte testem-lelkem.
Nem lehet többé
A Te erődben kételkednem.

Kiittam az Űdv poharát,
Mely véled örökre eljegyzett —
S te elfogadtad
Ajándékom: az Aranyvedret.

A hárfa.

Ó Uram, mily boldoggá tettél!
Testemről a csók rabigáját
Hogy leemelted!
Hogy vittél a szent levegőn át!

Szálltam, repültem és köröttem
Csodálkozó csillagok gyúltak...
Ó mily fehér lőn
Porlepett palástja a Multnak!

A finom, beteg idegszálak
Fáradt testemben összezengtek
Mint vágyó húrok,
Miket a kezed érintett meg.

Ó Uram, én voltam a hárfa,
Mely a földről az égig szállott
Dalolva, bűgva,
Hogy keresse a Te világot.

Ó Uram, maradjak a hárfa
A Te kezében — Rajtam zengjed
Mind a csodákat:
Az én hitem s a Te kegyelmed...

A NAGY REGGEL.

A küszöbön.

A küszöbön meg kellett állnom...
Nem voltam méltó, hogy belépjek
Az Úr fölszentelt hajlékába;
Nyakamon volt még a bűn járma
S nem szólított még Krisztus jegyesének.
A küszöbön meg kellett állnom...

S az Úr szolgálója hozzám lépett
S megkérdezte: hisz-e a lelkem
Az Atyában, a Fiúban, a Szentlélekben?

Fehér arccal, fehér ruhában
A krypta kövére térdeltem

És halkán mondtam, égve, vággyal:
Hiszek a teremtő Atyában;
A föláldoztatott Fiúban;
S a vigasztaló Szentlélekben.

S mellém térdeltek a krypta kövére
Ifjú papok, hárman vagy négyen,
S meghajtott fejjel imádkoztak értem...

Egy ablakon besurrant a nap fénye
S az oszlopok közt ragyogva ellengett
Az oltárig, hol fehér szobra állt
A Szentnek...

Exorcismus.

S az Ur szolgája átkot mondott
A Sátánra, hogy erejét megtörje —
És hogy lelkemet többé ne gyötörje —
Tünjenek a fekete gondok,
Tünjenek mind a vörös kísértések,
Sugárzó szárnyon jöjjön a Szentlélek
S foglalja el hajlékát bennem —
A félhomályban — míg rejtelmes szókat,
Titkos jeleket, messzire hatókat
Váltottak — én tünődtem — emlékeztem.

A Sátán... Szép volt és kívánatos...
Szemében az életigéreték —
Isten, miért is engeded,

Hogy szép lehessen, ami rossz!
Hol volt az érzéseim fénye!
Hol volt a kezem kényessége!
És mért nem tudtam imádkozni,
Mért hogy rá sosem tanítottak!
Nem tudnak azok elkárhozni,
Kik imádkozni tudnak...

Fölöttem az ördögűzés
Sötét, félelmes, halk szavai búgtak...

A só.

A számba sót tettek.
Hogy a bűn izét feledjem el,
Hogy a csók izét feledjem el
S többé ne énekeljek
Dalokat a földi vágyról,
Romlandó földi boldogságról!
Izleljem meg az örökszépet,
Krisztus szerelmét, a megbocsátót,
És az isteni bölcseséget:
S legyen édes és hús ez ital lelkemnek —

A számba sót tettek...

A keresztek.

És megjelöltek a kereszttel...
A homlokom:

Hogy Isten hajléka legyen —

A két szemem:

Hogy lássam az Igazság fényét —

A mellem:

Hogy Krisztust magamhoz öleljem —

A vállam:

Hogy elbirjam a kereszttel viselését —

A füleim:

Hogy meghalljam a Szentlélek ígését...

És rajtam égtek és remegtek

Kicsiny és nagy keresztek;

Keresztek, pirosak, fehérek,
Tüzesek és engesztelők,
Szabadítók, csodatevők,
S én egyenkint éreztem őket
És mindnél jobban az utolsót,
Mely korbácsként jött, suhogón, kegyetlen
És befutotta egész testem...

A tó.

A Siloé tavát is láttam —
Valóban én vak voltam eddig
És gyakran megbotlott a lábam,
De Krisztus szólt — és fölemelt a földről —
«Menj és fürödj meg Siloé tavában!»

E reggelen én mindent láttam —
Oly nagy volt a fény, szinte fájt!
Csillogni oly kéken ki látta valaha
Siloé tavát?...

A kútnál.

Ellentálasz-e a Sátánnak?

— Ellentállok.

És minden fondorkodásának?

— Ellentállok.

És minden pompájának?

— Ellentállok.

S akarsz-e üdvözülni, hinni?

És állod-e majd Krisztusért a harcot?

És én gondoltam: az én ősz anyám

Sokat fog majd érettem sírni,

S átkot mond rám élete alkonyán —

S hogy azoknak, akiket szeretek

Én mindég csak gyászt, búbánatot tartok...

S feleltem: Állom Krisztusért a harcot!

A gyertya.

És aztán rátették fejemre
A fehér fátyolt.
Ó, a szívem, hogy dobogott,
S a kezem milyen halovány volt!
Az égő gyertya piros fénye
Amint tartottam: föl-föllángolt...

Ime az örökélet fénye,
A halhatatlan!
És érte mennyi álmomat
És mennyi könnyemet odadtam!
És minden lobogó tűz mellett
Magam mily fénytelen maradtam!

S most érzem: minden sugarát
Én reám szórja!
Most érzem: rajtam átragyog,
S ültet egy láthatatlan trónra!
Üdv néked, föltámadt tüzeknek
Sápadt, boldog uralkodója!...

A három szentség.

Uram, a neved dicsértessék
Általam, általam, míg élek!
Pogány kezekhez sohsem érek —
Rajtam a három szentség...

Megalázott koldus lehetnék!
De fegyvert, hogy mást véle bántsak,
Kezembe többé sohsem vennék.

Mindent, ó mindég megbocsássak!
Kis bűnöm is nagy búval bánjam!
E tündöklő szent megváltásban
Uram, előtted álljak!

Előtted álljak mint meggyújtott
Tömjének fényes aranyvedre,
Szolgálatodra, én Uram
S dicséretedre.

Hogy Néked áldozatom tessék:
Im, meggyújtott engem a Lélek!
Kelyhe vagyok üdvnek és fénynek!
Rajtam a három szentség...

Tartalom:

Az aranyveder	3
II.	5
Félek...	7
Ne értem, Uram...	9
Én tovább vándorolni nem fogok	11
Zsoltár	14
Az én ajkam...	16
A holtak	17
Uram...	19
Hosszú az út...	21
Áldd meg őket...	23
Sohasem voltam türelmes	25
Az angyal	26
Ősök koszorúja	28
Apám	31

Amikor látom	32
Gyónás	34
Apokalipszis	37
A szó	39
Krisztus a jel...	40
Ne fájjon az élet	42
Viharok fejedelme	44
Esti dal	46
Templomban	47
Életem	49

A GETSEMÁNEH KERTBEN.

A Getsemánéh kertben	53
Mindent csak sejtek	55
Jézus szólott	58
Notte mystica	60
Sirályok	62
Vigilia	64
A csoda	66
A hárfá	67

A NAGY REGGEL.

A küszöbön	71
Exorcismus	73
A só	75
A keresztek	76

A tó	78
A kútnál	79
A gyertya	80
A három szentség	82

